

gænger, fru Connie Hedegaard, fremførte sidste år, nemlig at det ikke vil gavne, at Danmark skal indtage en særstilling på dette område. Det var de vigtigste argumenter sidste år – og dem deler jeg stadig væk.

Det nye forslag er for en dels vedkommende identisk med det forslag, der var sidste år, og dengang var der jo en bred enighed om, at den eksisterende lovgivning for kemikalier også dækker nanomaterialer. Det betyder også, at vi allerede kan anvende forsigtighedsprincippet, hvis man får en konkret mistanke om særlige problematiske egenskaber. Er der f.eks. mistanke om kræftfremkaldende egenskaber, kan myndighederne allerede nu skride ind. Vi står altså ikke i et reguleringsmæssigt tomrum, når det gælder nanomaterialer, selv om man nogle gange gerne vil give indtryk af det.

Allerede under debatten sidste år blev der flere gange nævnt, at nanomaterialer handles på et globalt marked, og at det er EU-lovgivningen, som regulerer området. Derfor er det ikke hensigtsmæssigt med en national reguleringsindsats, som tilsyneladende nu igen er foreslået. Vi må også huske på de gavnlige perspektiver, som nanoteknologien åbner for, og vi risikerer at lægge store hindringer i vejen for en udvikling, hvor der faktisk kan være en lang række positive effekter.

Når det er sagt, vil jeg også gerne være den første til at understrege, at vores viden ikke er tilstrækkelig. I Enhedslistens bemærkninger til beslutningsforslaget nævnes tre eksempler på laboratorieundersøgelser, der viser, at nanomaterialer kan være farlige. Selv om sådanne resultater ifølge eksperterne ikke direkte kan overføres fra laboratorium til virkelighedens verden, skal vi selvfølgelig være opmærksomme på dem. Det er også derfor opmuntrende at se, at der faktisk reageres meget hurtigt verden over, når der kommer nye informationer om problemer med et enkelt nanoprodukt.

Men vi må fortsat slå fast, at hvad angår nanomaterialer generelt, ved vi ikke nok om deres egenskaber til at vide, hvordan vi får den bedst mulige regulering af området, også selv om vi med den eksisterende kemikalielovgivning har et godt fundament at bygge videre på.

Som det også blev sagt sidste år, er det sådan, at OECD allerede i dag yder et arbejde for at koordinere indsatsen med at udvikle metoder til vurdering af miljø- og sundhedsaspekter ved nanomaterialer. Danmark er med i flere af de arbejdsgrupper, som OECD har nedsat. Her er

samspillet med lovgivningen vigtig, så vi hurtigt kan inddrage de nye metoder som en del af lovgivningen. Derfor har EU-landene og Kommissionen efter dansk pres taget initiativ til at nedsætte en arbejdsgruppe, der skal se på, hvordan nanomaterialer håndteres i den nye kemikalielovgivning REACH. EU har i deres handlingsplan for nanoteknologi et særligt indsatsområde vedrørende miljø og sundhed.

Det kan være svært at opgøre, hvor mange penge der rent faktisk bruges på forskning, men i januar i år opgjorde Europa-Kommissionen, at der på det tidspunkt i alt var bevilget 32 mio. euro til forskning i nanoteknologi, miljø og sundhed inden for EU's sytten rammeprogram. Siden hen er der igangsat flere projekter. EU-landene har altså allerede et betydeligt program for forskning i nanoteknologi, miljø og sundhed, hvor også danske forskere deltager aktivt. Ser vi videre ud i verden, kan vi se, at investeringerne også er store, ikke mindst i USA og Japan.

Samme opgørelse fra Europa-Kommissionen viser også, at danske forskere ud over en andel af midlerne fra EU's rammeprogrammer desuden modtager mere end 7 mio. euro via offentlige og private danske kilder. Så relativt set er Danmark godt i gang på forskningsområdet.

Jeg vil også gerne minde om, at man i december måned afsluttede en tværministeriel arbejdsgruppe om nanoteknologi og sundhed med en gennemgang af lovgivningen i forhold til nanoteknologiske produkter på de forskellige relevante områder. Her var konklusionen, at nanomaterialer ikke skal reguleres over én kam, men at de overordnede reguleringsmæssige rammer inden for de enkelte ministeriers områder er på plads, og at vi i tilknytning til de enkelte lovområder skal være åbne for behov for tekniske justeringer, efterhånden som der kommer mere viden om nanomaterialernes specifikke egenskaber.

Samlet set er vi i Danmark i fuld gang med videnopbygning. Vi har fået et overblik over produktion, forbrug af nanomaterialer, og der er skabt klarhed over, at der ikke umiddelbart er behov for at ændre vores lovgivning.

I forhold til beslutningsforslaget sidste år er det nyt, at Enhedslisten foreslår, at der oprettes et dansk forskningsprogram om miljø- og sundhedsrisici. Jeg er principielt enig i, at forskning er en af de veje, vi skal gå for at lukke det videnshul, der reel er på det her område. På den anden side giver et selvstændigt dansk program ikke